



ΑΝΤΙΟΠΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ

Η Ζωή μου
σαν μάγισσα

 Momentum

**Η ζωή μου σαν
μάγισσα**

Απαγορεύεται η μερική ή ολική αναδημοσίευση ή αναμετάδοση ή διασκευή και αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό ή ηχογραφικό του παρόντος έργου ή μέρους αυτού, χωρίς την ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ έγγραφη άδεια του ΕΚΔΟΤΗ και της ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ. Νόμος 2121/1993 και Κανόνες Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα και στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

«Η ζωή μου σαν μάγισσα»
© Εκδόσεις Ν. & Σ. Μπατσιούλας Ο.Ε., Αθήνα 2014
© Αντιόπη Αθανασιάδου
e-book

ISBN: 978-960-9796-50-7

Εκδόσεις Momentum
Κηφισίας 5, 11523 Αθήνα
τ: 2103315186, 2130229425, f: 2103315186
Πελοπίδου 5, 32200 Θήβα
τ: 2262100795, f: 2262027275
url: www.momentumbooks.gr
e: info@momentumbooks.gr

ΑΝΤΙΟΠΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ

Η ζωή μου σαν μάγισσα



Περιεχόμενα

ΣΠΙΤΙ ΠΟΥ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ	11
ΕΛΦΡΙΝΤΕ ΦΟΕΓΚΕΛ	14
ΑΝΑΓΝΩΣΗ	18
ΚΙ ΑΛΛΗ ΑΝΑΓΝΩΣΗ	19
ΤΑ ΒΡΑΔΙΑ ΓΙΝΟΜΑΙ CHAGALL	21
ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΗΣ	24
ΚΑΝΙΒΑΛΟΙ	30
ΣΠΑΖΟΝΤΑΣ ΚΟΚΑΛΑ	34
ΜΕΡΑ ΚΙΣΣΟΣ	38
ΤΟ ΙΔΙΟ ΑΙΜΑ Μ' ΑΥΤΟΝ	42
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ	50
THE DOCTOR	57
Η ΝΟΣΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΟΡΑΣ	61
ΠΩΣ ΝΑ ΤΑΡΑΞΕΤΕ ΤΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ	67
ΚΑΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΟΝ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ	70
ΣΥΖΥΓΟΙ	74
ΚΙ ΑΛΛΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ	76
Η ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ	80
Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ	84
Ο ΚΑΙΡΟΣ ΠΕΡΝΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ	86
ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΡΙΑΣ	90
ΧΩΡΙΣ ΚΑΡΔΙΑ	94
ΨΑΡΕΜΑ	100

ΟΝΕΙΡΑ	103
ΕΡΩΤΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ	105
ΜΠΗΚΑ ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ ΣΟΥ	110
Ο ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΙΝΕΙ ΦΡΑΠΕ	116
ΤΟ ΔΩΡΟ	124
SUPERCOOL	129
ΔΙΠΛΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ	131
«ΑΔΥΝΑΤΙΣΤΕ ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ ΣΑΣ»	134
ΒΟΡΕΙΩΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ	144
ΚΙ ΑΛΛΗ ΛΕΠΤΗ ΚΟΠΕΛΑ	147
Η ΑΨΛΗ ΙΔΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΝΑ ΠΑΡΑΓΕΙΣ ΥΛΗ	153
ΔΕΝΤΡΟ	160
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΘΑ ΓΙΝΟΤΑΝ ΑΟΡΑΤΟΣ	163
ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ	
ΦΤΑΣΕΙ ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ	173
ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ	175
ΕΜΜΕΝΕΙΑ	179
ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΑΡΚΟΣ	180
ΒΛΑΣΣΗΣ ΜΕΜΝΩΝ	183
ΠΑΡΑΙΣΘΗΣΕΙΣ	187
ΑΛΛΑΓΗ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟΥ	194
ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΧΙ	196
ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΦΩΣ	206
ΠΛΑΤΕΙΑ	212
ΣΤΑΘΜΟΣ	215
ΙΡΙΔΑ	220
Η ΜΕΡΑ ΓΟΡΓΟΝΑ	228
ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΑΓΚΙΝΑΡΕΣ	234
ΚΛΕΙΣΙΜΟ	238
ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ 1	244
ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ 2	245

ΣΠΙΤΙ ΠΟΥ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ

Αυτός μπήκε γρήγορα στο δωμάτιο. Στον λευκό τοίχο προβαλλόταν ένα φάσμα φωτός που δεν έκανε καμιά προσπάθεια να κρυφτεί.

Το ένωσε. Το σπίτι είχε μεγαλώσει κατά ένα δωμάτιο. Τώρα θα έψαχνε να βρει την πόρτα.

Το γραφείο είχε μετακινηθεί. Σε μια εσοχή που δεν υπήρχε το πρωί. Το ίδιο και η βιβλιοθήκη, το γραφείο είχε ροδάκια, η βιβλιοθήκη όχι. Ήταν ζευγάρι δεν αποχωρίζονταν ποτέ. Αυτό κοντό, ρωμαλέο, αυτή ψηλή, διάφανη, -με τζάμια-, και μαρκετερί.

Κάθισε στον καναπέ, ήσυχο το βράδυ έπεφτε στο δωμάτιο, οι γωνιές του ταβανιού κύρτωναν, ένα ανεπαίσθητο βουητό τον κύκλωσε, ερχόταν από το χαλί, σαν τα αμέτρητα μέλη της οικογένειας ακάρεων που το κατοικούσαν να μιλούσαν όλα μαζί.

Καινούργιο δωμάτιο λοιπόν, το φάσμα φωτός στον τοίχο άπλωνε ατάραχο την πολύχρωμη σκάλα του σαν πεντάγραμμο. Πάνω του φτερούγισε η σκιά ενός πουλιού, ο Φρέντυ το κοτσύφι, άφησε μια τριλία και κάθισε στο κάγκελο του μπαλκονιού...

Σηκώθηκε. Ένα μπαλκόνι φύτρωνε στο κενό. Το μπαλκόνι του καινούργιουωματίου. Έσκυψε και είδε την μπαλκονόπορτα, φαινόταν και η κουρτίνα, λεπτή σα δίχτυ μ' ένα ντεσέν φλοράλ.

Όρμησε στους τοίχους. Πήγαινε τοίχο-τοίχο κι έσπρωχνε. Ο θόρυβος δυνάμωσε, το δωμάτιο φύτρωνε πυρετωδώς κι εκείνος χτυπιόταν σαν τρελός τριγύρω. Ακούστηκε ένας απότομος γδούπος, το χαλί είχε τε-ντωθεί κι έφτασε σαν κύμα στον τοίχο, που πίσω του φύτρωνε το καινούργιο δωμάτιο, έπεφτε επάνω ξανά και ξανά, σαν σε ρηχό γιαλό.

Στάθηκε ακίνητος, στον τοίχο το φάσμα έλιωσε σαν πολύχρωμη καραμέλα, κάτι κουνήθηκε πίσω από την κουρτίνα του νέου δωματίου. Πλησίασε το παράθυρο, μια σκιά στεκόταν στην μπαλκονόπορτα κι ανασήκωνε την κουρτίνα. Προσπάθησε να δει καλύτερα. Το νέο δωμάτιο είχε ταπετσαρίες μπλε σκούρες με μεγάλα πα-λιομοδίτικα τριαντάφυλλα, του φάνηκε ότι είδε μερικά φύλλα στο πάτωμα, μύρισε ξεσταμένα τριαντάφυλλα. Κάπως θολά, κάπως συγκεχυμένα, ο Φρέντυ πέταξε, κάθισε στο περβάζι του παραθύρου και τον κοίταξε με το χάντρινο μάτι του, ενώ ένα άλλο κοτσύφι κάθισε τώρα στα κάγκελα του καινούργιου μπαλκονιού. Δεν είχε ξαναδεί άλλο κοτσύφι εκτός από τον Φρέντυ όλο αυτόν τον καιρό, κι αυτό ήταν πανομοιότυπο. Όταν ξανακοίταξε ένα δευτερόλεπτο μετά, ένας άνδρας στε-κόταν πίσω από το τζάμι της μπαλκονόπορτας στο καινούργιο δωμάτιο και του έκανε νοήματα, «η πόρτα, πού είναι η πόρτα».

Άνοιξε τρέμοντας το παράθυρο για να απαντήσει στον νέο ένοικο. Λίγο πιο μεγάλος, με μια νέα ρυτίδα ανάμεσα στα φρύδια, τον κοιτούσε κάποιος που του μοιάζε. Φοβερά.

Έκλεισε απότομα το παράθυρο. Οπισθοχώρησε. είχε σουρουπώσει για καλά. Κάθισε στον καναπέ, στα σκο-τεινά, ασθμαίνοντας. Το χαλί εξακολουθούσε να βαράει

προσπαθώντας να μπει δίπλα, το άρωμα τριαντάφυλλου δυνάμωσε. Στις γωνιές του τοίχου που συνόρευε με το νέο δωμάτιο φάνηκε μια σκιά ν' απλώνεται, αργά έπεσε το πρώτο τριανταφυλλόφυλλο, η ταπετσαρία είχε αρχίσει ν' απλώνεται στο χώρο που καθόταν, η βιβλιοθήκη ανατρίχιασε τρίζοντας ελαφρά τα τζάμια της σαν να 'χε φυσήξει αέρας, ο καιρός ενωνόταν.

Ήταν η Ελφρίντε Φόεγκελ που μου διηγήθηκε την προηγούμενη ιστορία.

Στης Ελφρίντε γνώρισα πρόσωπα που είχαν παρόμοιες εμπειρίες. Μεταξύ τους κι εμένα την ίδια.

ΕΛΦΡΙΝΤΕ ΦΟΕΓΚΕΛ

Η μουν γύρω στα 14, ήταν Πρωτοχρονιά. Μετά το τραπέζι, και στη διάρκεια αυτού που λέμε οικογενειακό κουτσομπολιό, η μητέρα μου αναπαρέστησε με αρκετό καμάρι θα έλεγα, το διάλογο που είχε με τη δασκάλα μου της πρώτης δημοτικού, για τις δυσκολίες μου στα διαβάσματα. (Εννοείστε «διάβαση», δε χρησιμοποιώ τυχαία τη λέξη που ανέφερα πριν.)

Κατά τη γνώμη της είχε βάλει τη δασκάλα στη θέση της, όταν η τελευταία της αποκάλυψε ότι πήγαινα αδιάβαστη όλη τη χρονιά και δεν έγραφα τίποτα στο τετράδιο. Η δασκάλα της ζήτησε να με διαβάξει.

«Εγώ έμαθα γράμματα», της απάντησε η μητέρα μου, «τώρα πρέπει να μάθει εκείνη και να της μάθετε εσείς».

Ο διάλογος έκανε τη δασκάλα -η οποία έφερε το σημαδιακό όνομα κυρία Μεσημέρη-, να με αντιπαθήσει και η ζωή μου στο σχολείο έγινε τρόμος χωρίς καμιά ανακούφιση με την επιστροφή στο σπίτι, όπου βέβαια ο τρόμος αυτός δεν έγινε ποτέ αντιληπτός.

Η μητέρα μου συνέχισε την κουβέντα της εκθειάζοντας τον ελεύθερο τρόπο που μεγάλωσε η ίδια και πρόσθεσε ότι ως νέα είχε λάμψει με τις ικανότητές της στο πανεπιστήμιο αλλά και στις εξωπανεπιστημιακές δραστηριότητές της. Έμεινα κατάπληκτη από την ανα-

κριβή εντύπωση των καταστάσεων μέσα της και ένιωσα θυμό. Βγήκα για έναν περίπατο κι άρχισα να νιώθω μια περιεργή ανακούφιση, έως ευχαρίστηση. Αναρωτήθηκα αν αυτό συνέβαινε επειδή τώρα ήξερα ότι είχα αδικηθεί...

Η μέρα ήταν λαμπερή, η θάλασσα ασήμιζε, η παραλία έσφυζε από πρωτοχρονιάτικους περιπατητές που βηματίζαν την πρώτη μέρα του χρόνου, κάτω από λαμπρό ήλιο, σαν νήπια την πρώτη μέρα τους στο σχολείο. Ήμουν μοναχή και παράτονη όπως πάντα.

Η δυσλεξία είχε ακροβολιστεί σε όλους τους λόφους και τις κοιλάδες της γλώσσας. Υπήρχαν μέρες που δεν μπορούσα να διαβάσω. Τα βιβλία έκλειναν και κλειδώνονταν όντας ορθάνοικτα, και οι λέξεις ήταν ιδεογράμματα μιας απίστευτα άγνωστης γλώσσας. Στη γραφή το χάος επικρατούσε τηρώντας ένα πρότυπο όπου πρώτα γράφονταν τα σύμφωνα από τη δεύτερη συλλαβή της λέξης και μετά η πρώτη συλλαβή. Η σύνταξη προερχόταν από τη δική μου ιδιόλεκτο με αποτέλεσμα να είναι τελείως ακατανόητη, δομημένη από συντρίμια λέξεων που κάτι θύμιζαν αλλά δεν είχαν ούτε τον σωστό χρόνο ούτε το σωστό πρόσωπο και αριθμό.

Ήμουν ο μοναδικός κάτοχος μιας γλώσσας και έπρεπε να συνεργαστώ με κάποιους που μιλούσαν μιαν άλλη.

Βράδιαζε, περιπλανήθηκα στον δροσερό αέρα. Γρήγορα βρέθηκα στην αγαπημένη μου πλατεία, ο ουρανός είχε γίνει μαβής. Αστέρια ανέβαιναν, θα ήταν μια ανέφελη μέρα αύριο για όλους εκτός από μένα.

Τα κτήρια της πλατείας ανακαινίζονταν, σκαλωσιές που ξεκινούσαν από το έδαφος έφραζαν τις νεοκλασικές όψεις τους μέχρι τον ουρανό. Στάθηκα χαζεύοντας,

εξουδετερωμένη, χωρίς κανένα συναίσθημα, μετά σαν να ήταν κάτι φυσικό άρχισα να ανεβαίνω, χωρίς προσπάθεια, ανέβηκα από τις σκαλωσιές διέσχισα τα τραβέρσα κι έφτασα στην ταράτσα του κτηρίου, ανέβηκα στο παραπέτο και έμεινα εκεί να περπατώ σα να ήμουν γάτα, σαν τα βράδια να γινόμεουν γάτα. Στάθηκα άκρη-άκρη στο παραπέτο και περπατούσα πάνω-κάτω. Δεν περνούσε κόσμος, ένιωσα έναν ίλιγγο στο στομάχι και με κατέλαβε πανικός - συνειδητοποίησα πού βρισκόμουν.

Άκουσα βήματα και φωνές κάποιοι ανέβαιναν από το κλιμακοστάσιο, ο φύλακας είχε ειδοποιηθεί από τους πεζούς, ήμουν τόσο τρομοκρατημένη που δε χρειάστηκε να δώσω εξηγήσεις, κόαξα σαν μαγεμένη κι ο φύλακας μ' άφησε ήσυχη. Όταν έφθασα κάτω κάθισα σ' ένα παγκάκι. Με πλησίασε μια γυναίκα. Δεν μπορώ να θυμηθώ το πρόσωπό της, δεν την αντιλαμβάνομαι σχεδόν. Με καθαρή φωνή που ράγισε την ομίχλη μου κι έφτασε έως τη συνείδησή μου, μου πρόσφερε νερό και με κάλεσε να τη συναντήσω την επαύριο στο σπίτι της που ήταν εκεί στην πλατεία, σ' ένα διαμέρισμα κοντά στον ουρανό, πράγμα που έκανα χωρίς καμία στιγμή να αναρωτηθώ γιατί. Ήταν τα γραφεία της *Εταιρείας του Θαλάσσιου Άστρου* και η γυναίκα ονομαζόταν Ελφρίντε Φόεγκελ.

Άρχισα να συμμετέχω στις συναντήσεις της *Εταιρείας του Θαλάσσιου Άστρου*. Η παρουσία μου εκεί μου έμαθε πολλά και αύξησε την έμφυτη σε κάθε άνθρωπο ικανότητα να «ακούει», να παρατηρεί και να βλέπει πραγματικά διαμέσου αυτού που κακώς ονομάζουμε πραγματικότητα, ενώ είναι απλώς μια επιφάνεια. Η συναναστροφή με την Ελφρίντε με έκανε να νιώσω με-

γαλύτερη ασφάλεια, λιγότερη μοναξιά, χωρίς να λύσει τα προβλήματα προσαρμογής μου στην οικογένεια και το σχολείο. Αυτό ήταν κάτι που θα το έκανα εγώ.

Το ξενικό της όνομα οφείλεται στον Αυστριακό πατέρα της, η Ελφρίντε είχε γεννηθεί στην Πόλη από Ελληνίδα μάνα.

Μ' άφησε να παρακολουθώ σχεδόν όλους τους χειρισμούς που έκανε με τα μέλη της εταιρείας ή και περιστασιακούς επισκέπτες, ανθρώπους που υπέφεραν φαινομενικά από εξαρτήσεις, πένθη, διαλυμένους γάμους, απαίσια παιδικά χρόνια, αρρώστιες και εκ γενετής μειονεξίες. Όλοι είμαστε ασθενείς. Η ασθένεια από την οποία πάσχουμε είναι η ύπαρξη, του τέλους της συμπεριλαμβανόμενου. Η ζωή και η ποιότητά της εξαρτάται από την αποδοχή αυτού του γεγονότος. Αυτά έμαθα κοντά της και τη διαδέχτηκα τελικά στην εταιρεία.

Κάποια σαν εμένα δε θα έπρεπε να το λέει αυτό, δε θα πιστέψετε όμως τα απίθανα πρόσωπα που «συνάντησα» στης Ελφρίντε. Από τότε δείχνω επιφύλαξη στους παγιωμένους τρόπους με τους οποίους διαδραματίζονται και καταγράφονται οι ιστορίες των ανθρώπων.

ΑΝΑΓΝΩΣΗ

(Πράξεις που δεν ήξερες πως μπορούσες να κάνεις.)

Ο διαυγής αέρας άνοιξε και βρέθηκα σε άλλη πραγματικότητα. Ένα παλιό, διαλυμένο βιβλίο παραμυθιών της αδελφής μου με λίγες εικόνες. Το είχα ξεφυλλίσει πολλές φορές και ήξερα αρκετά από τα παραμύθια.

Ήμουν στο παραμύθι με το μικροσκοπικό, μαγεμένο παιδί που κρύβεται κάτω από ένα μανιτάρι. Ήμουν πολύ απορροφημένη, ένιωσα το βιβλίο να ανασαίνει, οι λέξεις άρχισαν να εκπέμπουν έναν ψίθυρο, το τοπίο του παραμυθιού μίλησε. Οι μουγκές γραπτές λέξεις, ήταν τα πρώτα μάγια.

Τα πράγματα όμως δε θα ήταν τόσο απλά, διάβαζα μεν, αλλά με κάποια ιδιαιτερότητα που με ανάγκασε να πηγαίνω όλη τη χρονιά αδιάβαστη στην πρώτη δημοτικού, όπως έχω ήδη αναφέρει. Δεν έγγραφα τίποτα και το τετράδιο έμεινε λευκό. Ήμουν παράτονη, ήταν αδύνατον να βάλω τα γράμματα πάνω στη γραμμή. Όταν η δασκάλα ανακοίνωσε στη μητέρα του ότι δεν είχα γράψει ούτε λέξη στο τετράδιο όλη τη χρονιά, αυτή γύρισε σπίτι θυμωμένη σπίτι και με κατηγορήσε ότι χαζολογούσα, μάλιστα με ειρωνεύτηκε μιμούμενη τις φιγούρες που είχα ξεσηκώσει από το μάθημα χορού, που με ενθουσίαζε.

ΚΙ ΑΛΛΗ ΑΝΑΓΝΩΣΗ

Όσο δύσκολο ήταν να συντάξω μια σελίδα και να μάθω μια ξένη γλώσσα, πράγμα που άλλαξε μετά, τόσο απλό ήταν να αντιληφθώ μηνύματα και να επικοινωνήσω σε γλώσσες ανύπαρκτες επισήμως. Μια ανταλλαγή βλέμματος της μητέρας μου με την αδελφή της και μια φαινομενικά άσχετη συζήτηση για τα χαλιά, αρκεί για να αντιληφθώ ότι η θεία είναι έγκυος και το μωρό θα 'ναι κορίτσι.

Αγαπούσα τα φυτά που έχουμε στο σαλόνι, διακοσμητικά φυτά σε μεγάλα μεταλλικά κασπώ.

Κέντιες, κλέβιες. Σοβαρές, λίγο πένθιμες, ξυλώδεις, αντέχουν την ξηρασία, τις φλυαρίες, είναι υπομονετικές, όταν χάσουν την υπομονή τους πεθαίνουν. Σπάνια. Τους αρέσουν οι λεπτομέρειες, το λίγο νερό, τα μυστικά. Αντιπαθούν τον ήλιο, τα προφανή, το θόρυβο.

Φτέρες. Συναισθηματικές, ξεραίνονται εύκολα και ξαναπρασινίζουν το ίδιο εύκολα.

Τ' απομεσήμερα κάθομαι δίπλα τους, κάτω τους.

Ακόμα θαυμάζω που τόσο λίγο πράμα, ένα λοφάκι χώμα μέσα σε μια γλάστρα ξεπετάει το φυτό, αυτό το ζωντανό μυστικό πλάσμα που δεν παύει να μεγαλώνει, να κοσμεί σιωπηλά, όχι αμίλητα, χωρίς καμία ανταμοιβή, εκτός από την απόλαυση της ύπαρξής του. Όπως

το μωρό που έρχεται από το πουθενά δωρεάν, εντελώς δωρεάν, κι είναι ένας θησαυρός που θα τεντώσει τη λεία βρεφική επιδερμίδα του πάνω στα ζελέ κόκαλά του και θα μιλάει, θα παίζει πιάνο, θα αγκαλιάζει.

Νιώθω τη μυρωδιά τους. Υγρασία, μυρωδιά από φύκια. Ύστερα μια αδιόρατη διακύμανση του κενού γύρω από τα φύλλα τους που μ' ακουμπούν. Περιμένω τον ήχο. Φθάνουν τα σύμφωνα, ένα μουντό σύρσιμο σαν του φιδιού. Προστίθεται νερό και ο θόρυβος γίνεται πιο ευκρινής. Στον αέρα, μπαίνουν τα φωνήεντα. Φθόγγοι χωρίς φωνή. Δεν είναι ακριβώς ομιλία, είναι μια αλληλοκατανόηση με καθησυχαστικά αποτελέσματα για όσα με απασχολούν.

Καθώς αναθυμάμαι τα παιδικά μου χρόνια και τα φυτά, γλιστρά το μυαλό μου στην περίπτωση της γυναίκας που πετούσε τα βράδια.

ΤΑ ΒΡΑΔΙΑ ΓΙΝΟΜΑΙ CHAGALL

«**Υ**πάρχουν μέρη δύσκολα να τα φτάσεις.
Η γωνία της κέντιας για παράδειγμα.
Στριμωγμένη δίπλα στη βιβλιοθήκη, μπρο-
στά της το τραπεζάκι του μπριτζ και πιο 'κει το γρα-
φείο. Φυσικό ήταν στο καθάρισμα να παραμελείται.

Όλα τα σοβατεπί, καθώς ήταν ρηχά κι έπρεπε να
γίνουν με βρεγμένο πανί. Βαρεμάρα.

Το πρωί την κέντια την έβρισκαν οι ακτίνες του
ήλιου. Μέσα τους έβλεπες τους ακροβάτες της σκόνης
να κυλούν αργά, καμιά ξεστρατισμένη αραχνούλα, μι-
κρές διάφανες νύμφες εντομών. Αν ήσουν αφηρημένη,
άκουγες τον σιωπηλό τους βόμβο.

Και αρκετά άλλα σημεία.

Κάθισε στην πολυθρόνα του γραφείου. Η κέντια
την έφτανε και την άγγιξε. Της άρεσαν οι αμύχανες γυ-
μνές γωνιές που έφτιαχνε η γεωμετρία των 90 μοιρών.
Τοίχοι, ταβάνια, πατώματα. Έριχνε το λεπιδωτό κια-
ροσκούρο της μ' ένα ανατρίχιασμα που καμουφλάριζε
αυτή την υπνωτιστική μονοτονία. Λίγο φως αρκούσε
και οι τοξωτές σκιές έφτιαχναν στην ανιαρή ασπράδα
του τοίχου, τη μεγεθυμένη και απατηλή αίσθηση μιας
τροπικής γλωρίδας. Ήταν ένα μεγάλο, δυνατό φυτό, η
γυναίκα την άκουγε να στέλνει την πράσινη της δύνα-
μη στα ακραία σημεία των στελεχών της.

Σαν ένας αυτοδίδακτος Καραβάτζιο, η κέντια αυξομείωσε τις σκιές, γύρισε λίγο προς το μέρος της, της άρεσε η ζέστη που απέπνεαν οι άνθρωποι.

Η γυναίκα έγγραφε στον υπολογιστή απορροφημένη. Μια παιδική φωνή τη φώναξε δυο-τρεις φορές από κάπου στο σπίτι και μετά σαν να βαρέθηκε, σταμάτησε.

Σ' ένα ανακάθισμα, ένιωσε ένα σανίδι του παρκέ να κινείται. Σκοτείνιαζε, άναψε το πορτατίφ, η κέντια τραβήχτηκε από την απότομη φωταψία κι αυτή παρατήρησε το πάτωμα. Γύρω από τη γλάστρα ήταν πάλι γεμάτο σκόνη και κλαράκια. Έφερε έναν κουβά νερό, τον ψεκάστηρα, κι άρχισε να καθαρίζει ένα-ένα τα σπαθωτά φύλλα. Όταν τέλειωσε, έσκυψε και έσπρωξε το πράσινο κεραμικό κασπώ για να καθαρίσει το παρκέ γύρω στην κέντια και τη γωνία του τοίχου. Το κασπώ δεν κουνήθηκε. Συνήθως μπορούσε να το μετακινήσει αμέσως. Ξαναπροσπάθησε, μα τίποτα. Στάθηκε όρθια και κοίταξε προς τα πάνω. Η κέντια άγγιζε σχεδόν το ταβάνι. Προσπάθησε να ανασηκώσει τη γλάστρα, αντιστάθηκε σα δεμένη, σαν αγκυρωμένη. Άργησε να αδράξει το γεγονός. Η κέντια είχε ριζώσει στο πάτωμα. Είχε περάσει τις ρίζες της μέσα από τις τρύπες που αποχέτευαν το νερό της γλάστρας και είχε ριζώσει ανάμεσα στα σανίδια του παρκέ, δεν τολμούσε να φανταστεί πού μπορεί να είχε φτάσει. Δεν μπορούσε βέβαια να διαπεράσει το πάτωμα αλλά στο σημείο αυτό περνούσαν οι σωληνώσεις του καλοριφέρ, κι εκεί μπορούσε να φτάσει.

Στον καθρέφτη τώρα, το φυτό φαινόταν τεράστιο. Οι σκιές του φάνταζαν στους γύρω τοίχους σαν σκαλοπάτια και μετά σαν τοξωτές αψίδες προς το ταβάνι. Δεν ήξερε για ποιο λόγο, πάτησε στο κάθισμα του γρα-

φείου και προσπάθησε να φτάσει τις σκιές. Μετακίνησε το φως του πορτατίφ κι αυτό τις έκανε πιο συγκεκριμένες, μπροστά της απλωνόταν μια σκάλα φτιαγμένη από σκιές κλαδιών. Ανέβηκε στο γραφείο και από 'κει στο πρώτο “σκαλοπάτι”, η κέντια κουνήθηκε από το βάρος αλλά άντεξε, συνέχισε να ανεβαίνει πέρασε μέσα από το αψιδωτό τούνελ στο ταβάνι, δεν ήταν πια σκαλιά-κλαδιά, αλλά ένα ανηφορικό απαλό, γκριζο ανέβασμα. Δεξιά κι αριστερά, έβλεπε τους τοίχους από τα διαμερίσματα των ενοίκων που ήξερε από άλλες επισκέψεις. Εδώ ένας πίνακας, εκεί μια φωτογραφία, οι απαίσιες κουρτίνες του πέμπτου, ένα παιδί που έβλεπε μόνο τηλεόραση στον έκτο σήκωσε για ένα λεπτό το βλέμμα και την κοίταξε. Ήταν σαν ν’ ανεβαινε σε ένα μυστικό κωδωνοστάσιο με ανοίγματα μιας εκκλησίας, της Sagrada Familia ας πούμε.

Γύρω απλωνόταν το τοπίο της πολυκατοικίας. Λαχάνιασε απ’ την ανηφόρα, άρχισε να νιώθει ένα ελαφρύ αεράκι. Με μια ριπή του, πέρασε πάνω από κεραίες, άκουσε την πόλη να βουίζει και να σταματά, ψηλά πάνω της, όχι μακριά, είδε τα πρώτα αστέρια».

Αυτή ήταν η ιστορία μιας νεαρής μητέρας και νοικοκυράς, μια από τις πρώτες περιπτώσεις που αντιμετώπισα στις Ελφρίντε.

Η γυναίκα βρήκε έναν «βοτανικό», ευφυή και ευαίσθητο τρόπο να γιατρευτεί. Δε συναντηθήκαμε ποτέ δια ζώσης, καθώς ήταν βυθισμένη στον εαυτό της. Επικοινωνήσε μαζί μου με τον τρόπο που θα δείτε και κατέγραψε η ίδια τα συμβάντα. Φαινομενικά μια «ονειροπόληση», διαβάστε και τη συνέχεια.

ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΗΣ

Το σπίτι είχε μετακομίσει σε μια μισοπεθαμένη γειτονιά κοντά στη θάλασσα. Με κλειστές τις πόρτες και τα παράθυρα, περνούσε τις μέρες της τακτοποιώντας τα έπιπλα και τα πράγματά της. Το ξεσκόνισμα στις γωνίες και η τακτοποίηση συρταριών και παταριών, γέμισε το σπίτι ξεχασμένες κουβέντες παλιών ενοίκων, που αιωρούνταν εδώ και εκεί σαν αφηρημένα σύννεφα στον ουρανό, καθυστερούσαν και μάλωναν αν «εκείνο» ειπώθηκε έτσι ή αλλιώς. Το βράδυ κούρνιαζαν στις φθαρμένες κουρτίνες και στα γύψινα του ταβανιού.

Αυτή πάει κάθε πρωί στον υπολογιστή και τον ανοίγει. Ένα πρωί βρίσκει στην επιφάνεια εργασίας, ένα έγγραφο με το τίτλο ΕΣΥ.doc, που δε θυμάται να έχει γράψει και σώσει. Γεμάτη περιέργεια διαβάξει:

«Αυτή πάει κάθε πρωί στον υπολογιστή και τον ανοίγει. Ένα πρωί βρίσκει στην επιφάνεια εργασίας, ένα έγγραφο με το τίτλο ΕΣΥ.doc, που δε θυμάται να έχει γράψει και σώσει. Γεμάτη περιέργεια διαβάξει:»

Το έγγραφο ΕΣΥ τέλειωνε εκεί. Η γυναίκα μάταια αναρωτιόταν τότε το είχε συντάξει, μιας και δε θυμόταν τίποτα.

Την άλλη μέρα, άνοιξε τον υπολογιστή, και είδε ότι

στο έγγραφο είχε προστεθεί μια παράγραφος: «Η γυναίκα που κατοικούσε το σπίτι, δεν είχε καταλάβει τίποτα», συνέχιζε το κείμενο. «Πότε-πότε κάποια από τις παλιές κουβέντες μπερδευόταν στα πόδια της σαν σκιά κι εκείνη παραπατούσε ή την παρακολουθούσε την ώρα που κοιμόταν. Μια νύχτα ξύπνησε κι ανακάλυψε ότι ο διάδρομος της κρεβατοκάμαράς της είχε επιμηκυνθεί. Στο τέλος του, ο τοίχος σαν μισάνοιχτη πόρτα την προσκαλούσε».

Το κείμενο σταματούσε. Η γυναίκα ήξερε ότι αύριο θα εύρισκε τη συνέχεια. Τώρα ο υπολογιστής είχε γίνει ένας ταχυδρόμος, ένιωθε ανυπομονησία σαν να περιμένε νέα, σαν να επρόκειτο να διαβάσει το πιο γοητευτικό κι εκπληκτικό κείμενο στον κόσμο, περιμένε να δει πώς θα εξηγούσε ο αφηγητής την εμφάνιση του κειμένου στην οθόνη της.

Την επομένη το κείμενο παρέμενε το ίδιο, είχαν προστεθεί μόνο κάποια παράξενα σημάδια, που της θύμι-σαν ιδεογράμματα.

ƒ^ƒ/ƒƒ ƒƒ/ƒƒƒ/ƒƒ > > ƒ^ƒƒƒƒƒƒ ƒƒ/ > ƒƒƒ/ƒƒ
 ƒƒ ƒƒ/ƒƒ/ƒƒ ƒƒƒ ƒ/ƒƒƒƒƒƒƒ/ƒƒƒƒƒ ƒƒ^ ƒƒƒƒ/ƒƒƒƒƒ
 ƒƒ/ƒƒƒ^ ƒƒ/ƒƒ/ƒƒ^ ƒƒƒ ƒƒ ƒƒƒƒƒƒƒ ƒƒƒƒƒƒƒ^ ƒƒƒƒ
 ƒƒ ƒƒ /ƒƒƒƒ/ ƒƒƒƒ ƒƒƒƒ/ƒƒƒƒƒƒƒƒƒƒƒ, /ƒƒƒƒ/ ƒƒ >
 ƒƒƒƒƒƒƒ ƒƒ ƒƒƒƒƒƒƒƒ ƒƒ/ ƒƒ ƒ/ƒƒƒƒƒƒƒƒ ƒƒƒƒ ƒƒƒƒƒƒ
 ƒƒƒƒƒƒ/ƒƒƒ ƒƒ/ ƒƒƒƒ/ƒƒƒƒ/ƒƒƒ, ƒ^ƒ ƒƒƒ > ƒƒƒƒƒ^ ƒƒ ƒ/ƒƒ
 ƒƒ · ƒƒ/ƒƒƒƒƒ. > > > > ƒƒƒƒƒ/ƒ^ƒ ƒƒƒƒƒƒ
 ƒƒƒƒƒƒƒƒ ƒ ƒƒƒƒƒ, ... ƒ/ƒ/ƒ>

Το άλλο πρωί ο συγγραφέας είχε προσθέσει μερικούς στίχους που μιλούσαν για έναν πεθαμένο τάφο και για τον ουρανό που κρεμάστηκε, κι η γυναίκα εκνευρίστηκε και τους έσβησε. Τότε της ήρθε η ιδέα να προσθέσει δύο λόγια κι έτσι έγραψε, «υπολογιστικά» κι αυτή,

ευχαριστώντας τον άγνωστο συντάκτη και αφήνοντας διακριτικά να εννοηθεί ότι περιέμενε με ανυπομονησία τη συνέχεια της ιστορίας. Μετά πήγε στο παράθυρο και το άνοιξε για να δει τι εννοούσε ο τελευταίος με το «ο ουρανός κρεμάστηκε». Ο ουρανός ήταν συννεφιασμένος και φούσκωνε, αλλά η ατμόσφαιρα ευχάριστη κι έτσι άφησε το παράθυρο ανοιχτό κι αποφάσισε να βγει μια βόλτα, πρώτη φορά μετά από μέρες.

Περνώντας από το δρόμο με τα αραιά καταστήματα είδε ένα ιχθυοπωλείο, με προθήκη παλιά και ξύλινη και καθώς δεν είχε τίποτα στο ψυγείο, αγόρασε μια κοκκινωπή σκόρπαινα που ανέπνεε ακόμα πεισματικά, μερικά λεμόνια κι ένα ματσάκι μαϊντανό. Συνέχισε τον περίπατό της, τα σπίτια γίνονταν όλο και πιο παλιά και απεριποίητα, έξω από κάποιο ένας τρελός γέρος της κούνησε μιαν ξεχαρβαλωμένη ομπρέλα κι έδειξε τον ουρανό, κι αυτή τρόμαξε και γύρισε πίσω.

Η οθόνη του υπολογιστή τρεμόσβηνε ανοιχτή, πλησίασε με περιέργεια γιατί θυμόταν ότι την είχε κλείσει, είδε να εμφανίζονται γράμματα, ο αόρατος συντάκτης έγραφε πυρετικά τη συνέχεια του κειμένου.

«Το φαινόμενο της ανάμειξης του χρόνου είναι συνηθισμένο, αλλά μένει ασχολίαστο γιατί δεν είναι εύκολο να περιγραφεί. Μια ευτυχισμένη παιδική ανάμνηση που κοιμόταν κάπου μέσα σου, ξυπνά, κατά τη διάρκεια του ύπνου πολλά χρόνια μετά. Δε θυμάσαι ακριβώς, δε βλέπεις εικόνες, αλλά η ευτυχία της βάφει την επόμενη μέρα που ξημερώνει, καταγάλανη, ανοιξιάτικη, φρέσκια. Οι όροι ανάδυσσης του φαινομένου ποικίλουν κάθε φορά αλλά εν ολίγοις, συνοψίζονται στα ακόλουθα: Ξυπνάς αβίαστα και βγαίνεις σχετικά γρήγορα έξω, προτού σε καταλάβει η υλικότητα της

επίπλωσης και των συνηθειών σου. Κατεβαίνοντας τις σκάλες, ο πρώτος ήχος, το πρώτο πουλί, η πρώτη μυρωδιά, φωτοσκίαση, φιγούρα, αναδιατάσσει γρήγορα τη συνείδηση και βρίσκεισαι σε άλλο χρονικό σημείο.

Ήσυχoi δρόμοι, πρωί ακόμη, από τα σπίτια έρχεται μυρωδιά μαγειρέματος. Είναι τότε και τώρα μαζί. Είσαι στην ηλικία που υποπτεύτηκες για πρώτη φορά με φόβο, ότι τα κορίτσια παντρεύονται και είσαι ταυτόχρονα μια παντρεμένη γυναίκα. Τα αναχρονιστικά συμβάντα και αντικείμενα αυξάνονται στο πέραςμά σου, δε δίνεις σημασία.

Ενώ σαν παιδί τα μάτια σου ήταν ανεξήγητα θλιμμένα κι όλα τα έβαφε μια αόρατη σκλαβιά, ενώ δεν ήξερες πώς να μεγαλώσεις και κανείς δεν ασχολιόταν να σου δείξει, τώρα, οκτώμισι το πρωί στην πλατεία μιας ξένης γειτονιάς, είσαι πάλι παιδί, αλλά γιατρεμένο, δε φοβάσαι, είσαι ένα φροντισμένο παιδί, χαρούμενη θα είναι η ζωή σου. Η ξένη γειτονιά, γίνεται δική σου.

Τώρα το νοικοκυριό, η παντρεία και οι γέννες, δε σου φαίνονται σαν τις εναρκτήριες πράξεις κάποιας ανθρωποφαγικής μύησης, αντίθετα μπορείς κι εσύ να τα κάνεις όλα μια χαρά. Τώρα μπορείς ν' αναλάβεις τη συνέχεια της ζωής σου.

Η στιγμή κυλάει, η ανάδυση σε αυτό το παράξενο παρελθοπαρόν δεν διαρκεί για πάντα. Όμως αυτή η μια στιγμή είναι σαν μια στάλα μογογιά ν' αναλύθηκε σε όλο το φόντο, κι άλλαξε την απόχρωση του καμβά που πάνω της ήταν ζωγραφισμένη η αυτοπροσωπογραφία σου αρχικά».

Το κείμενο φυσικά απευθυνόταν στην ίδια, αν και θα μπορούσε να απευθύνεται στον καθένα. Χωρίς να ενδια-

φερθεί να διαβάσει τη συνέχεια, που άλλωστε δεν υπήρχε, η γυναίκα μπήκε σιγοτραγουδώντας στην κουζίνα και ετοιμάστηκε να μαγειρέψει τη σκόρπαινα. Οδυνηρό για το πλάσμα - ζούσε ακόμα. Άλλαξε γνώμη και κατέβηκε τρέχοντας με τη σκόρπαινα να ξεφουσκώνει και να φουσκώνει στη σακούλα, στην ακροθαλασσιά. Ήταν μια συννεφιασμένη μέρα, θύμιζε Νοέμβρη αν και ήταν Μάης, κι όπως το σκέφτηκε αυτό, αφού είχε ελευθερώσει βεβαίως τη σκόρπαινα που απομακρύνθηκε αργά αλλά γεμάτη βεβαιότητα για το δρόμο που έπαιρνε, κατάλαβε ότι η μέρα είχε ξεστρατίσει σε μιαν άλλη. Δεν είχε να κάνει με τον Μάη και τον Νοέμβρη. Είχε να κάνει με τα γεγονότα που είχαν συμβεί και θα συνέβαιναν.

Γύρισε σπίτι, μάζεψε μερικά πράγματα, έκλεισε τον υπολογιστή και κατέβηκε στη στάση του λεωφορείου. Μετά από μια σύντομη διαδρομή, έτσι κι αλλιώς ήταν μια μικρή πόλη, έφτασε σε ένα δρόμο κοντά στο κέντρο. Άνοιξε με το κλειδί την πόρτα της πολυκατοικίας και μετά την πόρτα του διαμερίσματος.

Ένα παιδί απόλυτα προσηλωμένο στο παιχνίδι που έπαιζε στο πάτωμα του χολ, προϋπάντησε τη ματιά της. Μια πανύψηλη κέντια ήταν στριμωγμένη στη γωνία της βιβλιοθήκης.

Η γυναίκα πλησίασε, κι από ένα άνοιγμα βγήκε ένας λεπτός άνδρας με κάπως σχολαστικό πρόσωπο.

Πρόφερε τ' όνομά της, «Σηκώθηκες» πρόσθεσε ανήσυχος και ικανοποιημένος. Η γυναίκα τον προσπέρασε και πήγε στον υπολογιστή, τον άνοιξε και βρήκε ένα έγγραφο ταχυδρομείου. Ήταν περίπου το ίδιο με το οποίο ευχαριστούσε τον άορατο συντάκτη για την ωραία αφήγησή του που της κρατούσε συντροφιά στις ολιγοήμερες διακοπές της.

Το έσβησε.

Αργότερα το βράδυ, αφού έβαλε την κόρη της για ύπνο, και κράτησε για λίγο το κεφάλι του άνδρα της στον ώμο της, έμαθε ότι είχε μείνει τρεις μέρες κρεβατωμένη, αμίλητη και απαθής. Δεν μπόρεσε να δώσει εξηγήσεις για την παράξενη αδιαθεσία της, αλλά ξεκαθάρισε με ήσυχο τρόπο πώς θα ήθελε να είναι η ζωή της τώρα που ένιωθε καλύτερα. Μετά βγήκε μια βόλτα χωρίς να πει τίποτα σε κανέναν, αυτό το ζήτημα είχε λυθεί.